

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Björn Persson
HÅLLA TAND
FÖR TUNGA

En kriminalroman

Kapitel 1

Telefonen i rummet ringde ihärdigt när Elmeri Ali Mohamedi kom tillbaka från niokaffet. Han hade med sig en påtår i en handgjord mugg av lergods och denna höll han i ett stadigt grepp i den högra handen, medan han greppade om dörrposten med den vänstra, för att inte halka i de bruna sandalerna när han tog svängen in i rummet.

Skrivbordet där telefonen stod var belamrat med mängder av pappershögar, och mitt bland dessa stod en dator i centrum.

Elmeri Ali Mohamedi var en lång, smal och välvårdad snart 30-årig irakier som flytt till Sverige för att komma undan krig och elände i hemlandet. Efter att ha studerat svenska på Komvux under några år, hade han vidareutbildat sig och till slut fått anställning på Försäkringskassan. Där hade han nu arbetat i snart två år med att handlägga sjukskrivningar och utbetalningar.

”Välkommen till Försäkringskassan. Ni talar med Elmeri, vad kan jag hjälpa er med?” sa han hurtigt i telefonluren. Han hade en svag brytning men utöver den lät han precis som de allra flesta tjänstemän.

Rösten i andra änden tillhörde en kvinna som funderade över när hon kunde förväntas få sin sjukpenning. Hon hade väntat i över två månader, sa hon. Elmeri beklagade att hon fått vänta och sa att han skulle se över saken, men han berättade också att de haft serverproblem tidigare i veckan så han kunde inte lova något mer än att han skulle titta på ärendet. Han lade på luren och tänkte att han inte kunde förstå att nästan alla svenskar var så lugna och sakliga, trots att myndigheterna ofta misslyckades med sitt uppdrag att ge dem sina pengar i tid.

Här i Sverige skällde man mest via insändare i tidningarna och liknande. Han tyckte det var ett lustigt men passande uttryck han hört ”att svensken knöt näven i byxfickan när han blev arg”. Det stämde precis. I det här landet var det sällan någon som öppet visade några aggressioner. I alla fall inte i nyktert tillstånd, tänkte han. Hade det varit hemma i Irak hade det nog gått vildare till. Nu var det inte så värst mycket sociala

förmåner man hade rätt till i Irak. Där fick man nog mest vara glad om man klarade sig när man blev sjuk, och då var det till släktingarna man vände sig för att få hjälp.

Här i Sverige var det annorlunda. Här var det staten som såg till att man klarade sig. Förunderligt, tänkte han. Han var verkligen glad över att ha kommit undan Irak med livet i behåll, och att han fått chansen att börja ett nytt säkrare liv här i det fredliga Sverige. Han trivdes bra i Norrland. Här var luften frisk och han behövde aldrig oroa sig för att hamna mitt i någon slags eldgivning eller behöva passa sig för bomber och andra hemskheter som hela tiden låg på lut i det gamla hemlandet.

En efter en hade några av hans yngre släktingar kommit efter. De hade dock vare sig jobb eller uppehållstillstånd ännu, utan bodde på flyktingförläggningar i södra Sverige medan de väntade på besked. Han var dock full av tillförsikt. Det skulle gå bra. Han själv hade fått uppehållstillstånd, så varför skulle inte de också få det? funderade han medan han förstrött slog in kvinnans uppgifter i datorn.

Han såg att en utbetalning fortfarande väntade på att klareras av kvinnans ordinarie handläggare, en kvinnlig äldre medarbetare som själv varit sjukskriven ett par veckor utan att göra klart sina ärenden, eller att något annat tagit över de uppgifter hon påbörjat. Inte konstigt att många var så arga och uppgivna efter att ha haft kontakt med oss på Försäkringskassan, tänkte han med en suck.

Elmeri Ali Mohamedi loggade in och gjorde färdigt utbetalningen till kvinnan som ringt, samtidigt som han skickade ett meddelande via e-post till den sjukskrivna kollegan för att berätta att han tagit hand om ärendet åt henne. Han hade egentligen tillräckligt många egna ärenden att ta hand om utan att behöva sköta om de andras också, tänkte han medan hans blick vandrade runt över det pappersbelamrade skrivbordet. Vaktmästeriet hade varit inne och lämpat av en ny hög post på skrivbordet medan han själv varit på fiket insåg han plötsligt.

Det såg ut att vara en osedvanligt stor hög idag, men han såg snart ett tjockt brunt kuvert i mitten och antog att det var det som fick högen att se större ut än vanligt. Undrar vad det kan vara? Inte så vanligt med så tjocka brev funderade han, medan han tog en brevkniv för att sprätta upp kuvertet.

Elmeri Ali Mohamedi hann aldrig reflektera över att han, som överlevt krigets fador och otaliga bombräder i hemlandet, skulle falla offer för en brevbomb i det fredliga Sverige.

Det var ödets ironi när det är som sämst.

Han hann inte heller tänka på sina yngre släktingar och hur de skulle klara sig utan honom här i norr.

Elmeri Ali Mohamedi hann inte tänka någonting alls, då brevbomben detonerade i hans händer.

Sprängkraften splittrade större delen av hans överkropp i smådelar och dessa spreds med full kraft runt i rummet som om en centrifug med öppet lock löpt amok. Här och var kunde man urskilja en del intakta kroppsdelar. Dessa hade tillsammans med en mängd andra spår av diverse kontorsutrustning och datordelar slagit fast på gipsväggarna runt omkring i det lilla kontorsutrymmet som varit hans.

Elmeri Ali Mohamedi hade varit totalt chanslös när brevet exploderade i hans händer.

När kollegorna kom inrusande för att se vad som hänt möttes de av en grotesk syn. Den nedre delen av Elmeri Ali Mohamedi satt kvar på sin kontorsstol och massvis med små blodiga pappersbitar seglade runt i luften, som snöflingor under ett oväntat snöfall mitt i sommaren, i det närmaste totalhavererade kontorsrummet.

Det såg ut precis som om en bomb slagit ner i det.

Och det var precis vad som hänt.

Alla fick bråttom ut när brandlarmet startade och sprinklersystemet gick igång. Mängder av vatten sprutade ut ur de små munstyckena och ut över hela avdelningen och över de chockade medarbetarna som väckts upp av larmet. Hela Försäkringskassans personal sprang ut ur byggnaden med en väldig fart. Alla utom Elmeri Ali Mohamedi. Han hade sprungit färdigt.

Kapitel 2

Staden låg vackert inbäddad i en dalgång. Mellan de två bergen bredde den ut sig efter bästa förmåga. Det var en medelstor stad, där nästan hela den centrala delen var uppförd i sten och betong. I utkanterna, i de på 1960-talet uppförda ghettoområdena, var det mest betong, medan de äldre villaområdena till störst del bestod av gamla träkåkar som samsades med modernare höghus. Om man nu kunde kalla byggnader uppförda för 40-50 år sedan moderna?

Enligt folkräkningen så dansade invånarantalet lina mellan att vara under eller över strecket 100 000 medborgare.

Staden var som vilken mindre svensk stad som helst. De två berg som omgärdade den kallades kort och gott "Norra" och "Södra". Det hade talats om en linbana upp till något av dem, som en turistattraktion. Men den sedvanliga tvehågsenheten i kommunhuset hade gjort att det aldrig blivit något beslut. Den som hade lust att ta sig upp dit för att titta på fornminnen eller idrotta fick vackert ta bilen eller förlita sig på bussar, som för den delen inte ens gick hela vägen fram till målet. Den som ville hela vägen upp och saknade bil fick avsluta med en stärkande promenad eller ta taxi.

Om man stod på det norra Stadsberget fick man en god överblick över hela staden. Dalgången vidgade sig därnere och tog abrupt slut i och med att den mötte havet som kom in österifrån, svart och kallt.

Det fanns en del havsbad här och var runt bukten, men den kalla Östersjön bjöd sällan den värme i vattnet som man kunde förvänta sig av liknande badparadis i andra landsdelar.

Här var vattnet svart och kallt.

Och inte alls inbjudande till något bad.

Det fick bli insjöar och utomhuspooler som svalkade av de här stackars norrlänningarna då det dök upp en och annan sällsynt varm sommardag.

Sommaren hittills hade varit kall, även för årstiden. Det var början av juli och industrisemestern hade startat. Nu fanns det förvisso inte längre så mycket industri kvar i staden, men begreppet levde vidare och sommarse-

mestern hade börjat sitt intåg för många av dem som fortfarande hade jobb.

Närheten till vatten och skog hade gjort att industrierna i stadens närhet blomstrat under industriepoken och under lång tid efter.

Nu var det dock sämre ställt och pappersbruket norr om staden, ett av landets största en gång i tiden, hankade sig fram mot en mörk framtid i det papperslösa samhällets spår.

Lika för träindustrin i övrigt då nybyggandet höll en sensationellt låg nivå. Möjligen för att kvadratmeterpriset för en nyproducerad lägenhet översteg den genomsnittliga månadslönen i staden. Ingen hade längre råd att bo i det fåtal lägenheter som byggdes. Sötebrödsdagarna var, om inte helt över, i alla fall räknade.

Det gamla ryssägda aluminiumverket på andra sidan bukten hade redan stannat. Dess tomma lokaler och stora skorstenar stod som spökkulisser och välkomnade trafikanterna, som än så länge fick lov att köra genom staden på sin väg norrut via den äldre delen av europavägen. Den nybyggda bron över bukten hade ännu inte tagits i drift.

Industrin svalde inte längre människor och arbetslösheten steg i den bästa av världar. Så även i denna. Under de senaste åren hade ansvaret för en betydande del av medborgarnas försörjning legat på staten. Vilket innebar att det var en hel del frustration och röda siffror som frodades bland politikerna och pårmbärarna i kommunhuset.

Att en stor del av invånarna tärde och inte närde kommunen gjorde att det forsade ut pengar av skattemedlen som skulle räcka till studiebidrag, socialbidrag och sjukersättningar. Och dessutom skulle allt hanteras på ett rimligt vis. Det hade således varit turligt att en hel del statlig verksamhet redan hade förlagts till staden. Försäkringskassan och CSN var numera två av de större statliga arbetsgivarna, och båda hade sina lokaler inne i de centrala delarna av staden och det krävdes en hel del tjänstemän för att få det hela att snurra.

Dessutom tillkom många studenter till högskolan. Fanns det inget arbete så gick det åtminstone att studera för de ungdomar som inte såg någon framtid i att flippa hamburgare på McDonalds.

Förutom de sedvanliga kedjorna fanns det en hel del vanliga näringsidkare runt stadens torg. Det fanns alla möjliga sorters restauranger eller enklare pizzerior i nästan varje gathörn. Prisbilderna var därefter och frågan var hur ägarna fick det att gå ihop? Men det såg förmodligen likadant ut i övriga landet.

Kriminalinspektör Stig Elofsson funderade på allt det här när han med sin lite kutryggiga stil tog sig fram i den tidiga morgonen. Han hade bott i staden i princip i hela sitt liv. Och det var inte första gången han vandrade på stans gator. Han hade sett det mesta förut.

När han passerade torget och busstationen blev det lite fler människor i rörelse. Han trivdes bäst när han fick gå ensam med sina tankar. Men börjar man vid åttatiden på morgonen så var det ganska utsiktslös att gå ensam i en stad.

Det var företrädesvis de som arbetade i staden man kunde se smyga sig fram på morgnarna eller släpa sig ur de bussar som skeppade dem från de otaliga bostadsområden som omgärdade staden.

En del kom söderifrån och bodde i den gamla arbetarstadsdelen Rötmon eller någon mil utanför staden i Bygrunda. Andra kom norrifrån och kunde bo i bostadsrätter i Högberg eller i det lite finare Saga. Ett fåtal kom från fashionabla Granön, men där bodde mest de välbärgade, även om det i centrum av ön även fanns en del hyresrätter för tjänstefolk och andra vanliga dödliga. En del kom också västerifrån, även om det inte var i samma antal som från de andra väderstrecken.

Precis innanför stadsgränsen, väster om centrum, låg det invandrar-täta bostadsområdet Racksta, där många levde av socialbidrag eller hankade sig fram på olika låglönearbeten. Kvar fanns också ett fåtal av de ursprungliga invånarna som bott där sedan området var nyuppfört i början av 1960-talet.

”Rackstackstan” tänkte Elofsson när han såg buss nummer 4 stanna till och släppa av ett gäng invandrarungdomar vid torget. Öknamnet på Racksta hade han hört första gången när han förhörde en av de Sverigedemokrater som hållit ett torgmöte som urartat. Det hade slutade med att poliserna fick hämta in de tre aktivisterna för att skydda dem från att få stryk av de som stod på andra sidan.

Uttrycket hade sedan dykt upp vid flera tillfällen bland så kallat vanligt folk som han stött på i olika sammanhang.

Även om Stig Elofsson inte var rasist så drog han lite på munnen över den så kallade folkhumorn som döpt om Racksta, som till större delen beboddes av invandrare, till ett mer utlandsklingade namn.

Elofsson själv bodde nära Racksta. Han huserade i det lite äldre bostadsområdet Sillyhall, som angränsade till just Rackstaområdet. I Elofssons kvarter bodde det mest äldre människor och det fanns inte så

många hyreslägenheter utan det var mest bostadsrätter.

Elofsson, som var änkling, hade bott i området i mer än trettio år. Han promenerade ofta ner till sitt arbete på polisstationen under sommaren. Det brukade ta ungefär tjugo minuter, och på köpet så vaknade han till också. Han sov ofta rätt dåligt. Han trodde det berodde på åldern. Frun hade varit död i tio år och det hade han kommit över vid det här laget. I alla fall så pass mycket man nu kunde komma över en sådan sak. Han hade ingen hobby och sällan några tider att passa. Det skulle vara om han skulle underhålla något av de tre barnbarnen då. Hans gamla far var också i så pass bra skick att han klarade sig själv. Gubben skulle fylla 90 nästa år men klarade fortfarande det mesta själv. Ibland hörde han dock av sig och behövde någon form av assistans av sin, som det i alla fall kändes ibland, snart jämngamle son.

Men det var som sagt inte särskilt ofta han behövde passa några tider. Så han gick gärna till jobbet.

I dag hade han dock åkt buss, och det var därför han hamnade inne i de centrala delarna av staden. Bussen han åkt med hade varit den landsortsbuss som hade startat en och en halv mil längre västerut från Elofssons Silyhall och Rackstaområdet, som man kunde säga avslutade själva stadsgränsen.

Bussturen hade startat i den gamla bruksorten Fors, som svalde en tiondel av kommunens befolkning, och låg längs den europaväg som förband staden med Norge.

Fortsatte man ännu längre västerut kom man till den sista ort som fanns inom kommunen. Den hade förärats det passande namnet Öde. Ett klädsamt namn för ett litet glest bebyggt samhälle där några tusen själar bodde utspridda runt den genomkorsande europavägen. Vägen som passerade genom ett otal mindre samhällen västerut mot Jämtland innan den ändade i grannlandet.

Både i Fors och i Öde blandades villaområden från 1980-talet med gamla jordbruk och upprustade Per Albin-torp från 1940-talet i en salig blandning ute i landsbygdsmiljön.

Stig Elofsson hade varit en hel del i Fors, inte så ofta i Öde. Men han kände igen dialekterna.

En gång i tiden hade det funnits en polisstation i Fors. Elofsson hade tjänstgjort där några veckor i början av 1980-talet, kort innan den lades ner. Nedläggningen hade dock inte haft något med honom att göra.

Även om det ibland kändes som att hans överordnade tyckte det.

När Elofsson lämnat sin buss och påbörjat sin vandring nordväst mot polishuset genom staden såg han en äldre kvinna sitta på knä utanför ett snabbköp med en pappersmugg i handen. Han visste att hon var rom. Det var inte den första tiggerskan han sett den här sommaren. Det hade dykt upp en hel här av tiggare i kölvattnet av de gatumusikanter som tidigare år varit här och spelat för att få lite pengar. De som klagade då lär väl knappast vara gladare nu, tänkte han. Det skulle väl i så fall vara för att de här tiggarna förde mindre oväsen än dragspelarna.

Elofsson funderade över hur illa ställt det kunde vara i kvinnans hemland när man valde att ta sig igenom hela Europa för att sätta sig längst upp i Norden med en pappmugg som enda försörjningsmöjlighet. Han skakade på huvudet för sig själv där han gick på andra sidan vägen.

Tankarna for oväntat till en annan rom, en rom av finsksvenskt ursprung som Elofsson visste arbetade för brödfödan istället för att tigga.

Han undrade som hastigast hur det gick för denna unge mannen som figurerat i utkanten av förra hösten mordutredning. Vad hette han nu?

Polisinspektören rynkade pannan medan han gick och funderade över namnet som var som bortblåst ur hans minne.

”Erkki Maatz”, utbrast Elofsson plötsligt.

Han tittade sig generat omkring efter utropet, men det var ingen i närheten som hört honom.

Elofsson var inte direkt travintresserad även om han varit på travet några gånger. Men han antog att han fortfarande arbetade där. Antagligen hos den där stornäste tränaren med sjuttioaltpolisongerna som var och hämtade Erkki på polisstationen. Elofsson kom ihåg att karlen varit väldigt aggressiv, men att han lugnat sig när han fick veta att han kunde ta med sig honom därifrån.

Om man fortsatte fem, sex kilometer nordväst om polisstationen så kom man till Åkerns travbana, som låg omgärdad av både hyreshus, och på ovasidan av travbanan en del villor, precis där jordbruksområdena började. Fortsatte man på en mindre landsväg efter Åkern, och ännu någon mil längre mot nordväst, var det närmaste man kom något som liknade ett samhälle den lilla byn Mogland. Byn låg vid genomfartsleden och om man kom västerifrån och ville gena norrut i landet kunde man slippa undan själva staden om man tog av här.

Före Åkern och Mogland passerade man Tallmo, som var ytterligare ett

av de betongområden som kom till på sextioalet. Skillnaden mot de andra var att det mesta i Tallmo var privatägt numera. Det var en blandning av hyreshus och villor i en salig röra. Det fanns dock en hel del tomma lägenheter just där. Arbetslöshetens offer började märkas och hade gjort sitt inträde i staden och det var främst i Tallmo det märktes.

Än så länge.

Elofssons dotter bodde i Tallmo och de hade diskuterat de tomma lägenheterna senast han varit dit och hälsat på. Det var många som lämnade staden nu, framförallt de unga. Det var de som hade tappat hoppet om att kunna försörja sig på hemmaplan.

Framtiden verkade inte längre finnas i norrländska kuststäder. Tidigare hade det aldrig varit några större problem att få tag i ett arbete för ungdomarna i staden. Fabrikerna och tillverkningsindustrierna hade alltid behövt folk som varit intresserade av att lära sig ett arbete mer än de som redan kunde ett.

Nu var det andra tider och industrierna stod där med en kader som bestod till 90 procent av 50-åringar eller äldre. Tillväxten var lika usel hos dem som arbetade där som hos det som salufördes. Och den ungdom som inte hittade låglönearbeten på hamburgerrestaurangerna eller påhugg som personliga assistenter hade det tufft. Hemma hos föräldrarna vändades svettiga och överviktiga 25-åringar som aldrig haft en anställning över sina tv-spel eller olagligt nedladdade filmer, inför en framtid som inte tedde sig mycket ljusare än en svartvit Bergmanfilm.

Utbrändheten hos dem som egentligen aldrig gjort något var frapperande hög. Och sjukhusens snabbdoktorer skrev ut nervlugnande piller som aldrig förr. Dessutom flödade gatorna över av diverse lättfunna kemikalier att döva tristessen och ledan med för dem utan meningsfull tillvaro.

Det var dåliga tider.

Det var riktigt jävligt dåliga tider i antågande.

Elofsson var tämligen säker på att inom en snar framtid så skulle det även sitta etniska svenskar utanför affärerna med en mugg i handen.

Det var för jävligt hur det hade blivit. Det var inte konstigt att en del hjärnor överhettades och ställde till det i hopplöshetens namn.

När Elofsson vid åttatiden på morgonen klev in genom dörrarna till polishuset visste han inte att det sprängdåd som var i antågande på Försäkringskassan bara var början.

Det skulle komma mera.

Kapitel 3

Han kände sig väldigt ensam där han stod i snålblästen. Han drog den knälånga rocken tätare omkring sig medan han tittade på kransarna som låg bara en knapp meter från där han stod. Det var kallt fastän det var i början av juli. Det grönskade men det var ingen riktig värme i luften.

Vädret speglade ungefär hur han kände sig inombords.

Det var som om en kall hand kramat om hans hjärta och inte ville släppa taget. Vid hans blankpolerade svarta lågskor låg en hög med jord som inte följt med riktigt hela vägen när de skottat tillbaka jorden över graven som han stod vid.

Lennart "Lenny" Eriksson tittade på gravstenen där hans mors namn redan stod i guldkrift. Nu skulle det snart mejslas in ett namn till ovanför Faderns.

Han kände hur tårarna brände bakom ögonlocken av sorgen som kom över honom igen.

Lenny var 45 år och nu var han ensam kvar i den generation som stod näst i tur att lämna in. Att vara näste man till rakning kändes inte direkt bra. Tiden hade gått oerhört fort.

Livet bara rusade förbi.

Och så helt plötsligt tog det slut.

Som det nu gjort för hans far.

Det hade gått snabbt när fadern gått hädan. Ena dagen satt han vid sitt köksbord i den lilla lägenheten och drack kaffe med Lenny.

Ett par dagar senare var han borta. Utan någon som helst förvarning.

Lenny kom ihåg sista gången de träffats och hur fadern skjutit den månatliga bunten med Lennys post tvärs över bordet åt honom. Brevhögen var noggrant ihopknuten med ett brunt snöre. På toppen låg en femhundring.

"Du behöver väl en slant kan jag tänka mig", hade pappan sagt och flinat snett som han brukade. Gubbens runda godmodiga ansikte hade lyst

upp över glädjen att få ge. Sådan hade han alltid varit, den äldre mannen. Godmodig. Och generös när han kunde. Även om han inte alltid kunnat.

Precis som sin son hade fadern inte varit särskilt bra på att hantera sin ekonomi i alla lägen.

Lenny hade tackat och nästan skämts över att som 45-åring behöva ta emot pengar av sin 70-åriga farsa.

Dagen efter hade pappan inte svarat när Lenny ringde, och när han varken hörde av sig eller svarade dagen därpå heller, så tog Lenny bussen österut mot Tallmo, där fadern hade en liten insatslägenhet sedan sex, sju år tillbaka.

Sedan modern dött hade fadern flyttat från bruksorten Fors en och en halv mil utanför staden och valt att bo i stadsmiljö i stället. Han var vanemänniska och sällan borta hemifrån. Han hade dessutom en sådan där "skvallerbytta" på telefonen, som lagrade numren, så han borde ha sett att Lenny ringt honom.

Det var det som oroade Lenny när fadern inte hört av sig och det var således med onda aningar han hade satt nyckeln i dörren till den lilla lägenheten. De var inte ogrundade skulle det visa sig.

Fadern låg död i sin säng.

Han såg ut att ha somnat och dött i sömnen. Alldeles för tidigt, med tanke på åldern. Men det såg ut att ha varit fridfullt i alla fall. Inte mycket till tröst men alltid något, hade Lenny tänkt.

Död hade han varit oavsett.

Och nu var pappan jordgubbe.

Lenny ruskade på sig av kylan och olustkänslorna. Han undrade hur många synonymer till döden det fanns? Kasta in handduken. Vika in näbben. Ta sin Mats ur skolan. Han kom på hur många som helst där han stod.

De flesta använde sig av det mer vördnadsfulla, men i Lennys öron smått menlösa och vaga, "gått bort". Om man "går bort" kommer man väl tillbaka?, tänkte han. När man dör kommer man definitivt inte tillbaka. Det var han tämligen säker på. Då var det slut i rutan.

Definitivt.

Han sparkade till lite i gruset en sista gång innan han vände ryggen mot graven och de blomsterprydda kransar som låg på marken, effektivt täckande den bruna jord som rivits upp och lagt sig som ett stort sår i den bördiga gräsmattan, som omgärdade gravarna.

Det knastrade ljudligt i gruset då Lenny började gå mot parkeringen. Han kände sig tom och ledsen. Vilket normalt var emot hans glada natur.

Han var i vanliga fall en sann optimist. Men det senaste årets händelser hade satt sina spår och han var inte lika positivt inställd till framtiden längre.

På parkeringen stod redan hans gamle vapendragare och kamrat, den storgväxte och ilsket rödhåriga Lars-Peter Ström, iklädd en illapassande konfektionssydd kostym möjligen från Dressman.

Lars-Peter Ströms V-formade vältränade kropp, som dessutom tangerade tvåmeterstreckets i höjd, passade synnerligen illa i en kostym. I och för sig satt inte Lenny Erikssons kostym speciellt bra den heller.

Lenny var en man som inte hade förärats särskilt långa ben, på en klart överviktig kropp. Överviken syntes dock mest i hans ansikte och på den runda magen.

Hans kalaskula gjorde att även han hade vissa problem med "färdigsydda" kläder. Han var någon centimeter under en och åttio och vägde cirka 100 kilo, vilket var drygt tjugo kilo för mycket.

Övervikten störde honom inte nämnvärt, men gav honom en tankeställare då och då. Som exempelvis nu när hans far, en tjugofem år äldre och gråare kopia av Lenny, dött.

Båda hade varit lika varandra både till sättet och utseende.

Lars-Peter Ström var Lennys barndomskompis och de hade varit som ler och långhalm sedan högstadiet och spelat fotboll i samma lag under flera år. Nu hade Lars-Peter lånat firmabilen från Bildetaljen, där han jobbade som reservdelsman, och tagit tidig lunchrast samtidigt som han skjutsat Lenny till begravningen. Passande nog låg den efter hans färdrott för dagen, och dessutom redan klockan tio på förmiddagen.

Lenny själv hade varit utan bil det senaste året eftersom frun behållit så väl deras Volvo som villan och barnen när de gick skilda vägar.

Han hade trott att hon skulle dyka upp på begravningen, då hon och fadern kommit väl överens under tiden hon och Lenny varit gifta. Men exet hade hört av sig för någon dag sedan och kort meddelat att det var för långt att resa, och dessutom var det vardag.

Han hade tyckt det varit en lam ursäkt. Men döda män bryr sig knappast. Det är de levande som har känslor, tänkte Lenny. Ovanligt filosofiskt för att vara han.

Ex-frun hade kommit in i sitt nya liv i Göteborg. Hon och barnen

hade nyligen flyttat dit. Ingen av barnbarnen hade följaktligen varit på plats för att ta ett sista farväl av sin farfar. Trots att de var lediga och hade börjat sitt sommarlov.

Men det är klart, 100 mil norrut med tåg kostade ju en slant det med. Och själv hade han inga pengar att betala resan med.

Lenny kände sig ändå lite besviken över att ingen ur hans tidigare familj varit på plats. Begravningen hade varit över på knappa tjugo minuter. Det hade varit han och Lars-Peter, några av faderns gamla arbetskamrater samt ett par äldre släktingar. De var inte så stor släkt.

Och nu var den ännu mindre.

Han avbröt sina funderingar när han kom fram till Lars-Peter och såg på medan denne stod och talade i sin mobiltelefon samtidigt som han försökte få av sig sin kavaj.

Det gick väl så där, som det såg ut. Ström slet förtvivlat i den trånga ärmen, som korvat sig på de muskulösa armarna, medan han klämde fast telefonen mellan axeln och örat. På förarsätet låg ett par arbetsbyxor och en jacka med Bildetaljens emblem och väntade. Det var tydligen dags att återgå till arbetet.

Lenny var tacksam att kamraten följt med på begravningen och att han hade skjutsat honom ut till kyrkan i Fors, där fadern tidigare bott och vid flera tillfällen sagt att han ville bli begravd.

Lenny hade börjat ana att han antagligen måste ta bussen tillbaka om han tolkade Lars-Peters minspel rätt. Det hade han nästan räknat med redan på förhand eftersom han visste vilken arbetsbelastning de på Bildetaljen ofta lade på hans kompis.

Lars-Peter Ström lade slutligen ifrån sig mobilen på sätet medan han nu slängde undan den besvärliga kavajen och med betydligt mindre bekymmer drog av sig den vita skjortan över huvudet utan att knäppa upp några knappar. Han såg upprörd ut.

”Idioter”, sa han och nickade mot telefonen när hans huvud dök upp igen.

”Jag sa att jag skulle på begraving först och likt förbannat så ringer de och undrar var grejerna är!”

Lenny nickade deltagande och sa att det var lugnt. Han var nöjd att han fått skjuts hit åtminstone.

”Släpper du av mig vid busstationen i Fors. Så tar jag en burgare på Kalles medan jag väntar på bussen”, sa han.

Lars-Peter Ström försökte nicka men det såg mest konstigt ut eftersom han stod på ett ben och försökte få av sig kostymbyxorna.

”Bra grejer på Kalles. Bra mjukglass också”, sa han till slut när han var klar med att få av sig begravningsutstyrelsen.

Lars-Peter gillade glass och på somrarna när de var yngre och härjat som värst på badplatsen i Fors, hade de enda pauserna varit när de gått till ”Kalles” och köpt mjukglass.

Men det var då det. Nu var nu.

Det var länge sedan de varit ett par barnungar. Även om det inte kändes så.

Livet gick alldeles för fort.

Kapitel 4

En sån jävla träskalle, tänkte Michael Bäll där han stod i sitt sovrumsfönster. Han iakttog en av grannningdomarna i hyreshuset som han bodde i, som stod och svarvade med hjulet på sin moped ute på gården.

Däcken lämnade stora svarta ringar av bränt gummi i asfalten under sig.

Bäll tittade på klockan och såg att den var bara strax efter nio på morgonen. Den där ungväveln borde väl ha varit i skolan istället för att störa hederligt folk, tänkte han surt.

Michael Bäll var 35 år gammal och arbetade på pappersbruket snett över havsbukten från där han bodde i det gamla bostadsområdet Rötmon som låg i stadens södra delar.

Vid första påseendet kunde man förledas att tro att Michael Bäll var som vilken svensk man av arbetarklass som helst. Och på många sätt var han också det. Han gillade att snacka skit, ta en öl med polarna och leva ett lugnt liv. Han var rätt lat av sig men skötte ändå sitt förhållandevis okvalificerade jobb på fabriken rätt bra. Ett jobb som han till skillnad från många av sina polare, tjänade bra på. I alla fall i jämförelse med vad deras lagerjobb eller arbeten som butiksknoddar i någon affär gav.

Men inkomsten var hygglig mest tack vare skifttillägget, då han arbetade helger och nätter. Det var det som gjorde skillnaden.

Det gick alltså ingen större nöd på honom. Men han var ändå förbannad. Och han var förbannad på mycket.

Och han var det ofta.

Speciellt på det som han uppfattade som orättvisor. Och främst då orättvisor som han tyckte drabbade honom och hans gelikar. Och med gelikar menades kategorin som brukar kallas "vita och kränkta" och som sympatiserade med Sverigedemokraterna där Bäll var medlem.

När han varit yngre hade han inte varit så intresserad av politik, men med stigande ålder hade han fått den uppfattningen att det gamla arbetarpartiet Socialdemokraterna inte längre fokuserade på arbetarnas rät-

tigheter i samma grad som tidigare. Det hördes mest i integrationsfrågor och när det handlade om invandring. Först brydde han sig inte nämnvärt. Och han skrattade bort snacket om vad de som kom till Sverige skulle leva av.

”Landet är stort. Det finns plats.” brukade han säga.

I alla fall var det vad han hade tyckt tills han såg ett debattprogram på tv där en somalisk kvinna via tolk satt och beklagade sig över att pengarna inte räckte till åt henne. Och hon hade varit upprörd över att hon inte kunde se på nyheter från sitt eget land på parabol.

När Michael Bäll fått veta att kvinnan bott i Sverige i nio år och ännu inte talade ett ord svenska, och dessutom fick 9 000 kronor i månaden i pension från staten, så hade det brunnit ihop i huvudet på honom.

Och det ordentligt.

I ren ilska hade han kastat en tom ölflaska rakt genom tv-rutan, som omedelbart sloknat. Och därmed hade han missat den rullande faktaruta som sagt att kvinnan hade fem små barn som skulle leva på de pengarna, samt att hennes man tvingat henne att sitta inne i lägenheten mest hela tiden till dess att han dött. Hon hade nyss blivit fri från det förtrycket.

Kvinnan hade aldrig haft någon möjlighet att vare sig lära sig svenska eller skaffa ett jobb tidigare, men nu hade det varit dags.

Den informationen hade Michael Bäll missat. Om det spelat någon roll är svårt att säga.

Det var precis som om hans kopp varit full. Det fick räcka nu.

Allt Michael Bäll sett framför sig var den utbetalningsavi som hans gamla slitna farmor fick varje månad för att klara livets nödortft. Den var på betydligt mindre än 9000.

Och då hade hon arbetat ett helt liv och röstat på sossarna.

I fikarummet på arbetsplatsen dagen därpå, hade han skrikit rakt ut efter en diskussion om invandring:

”Vad är det för jävla land vi bor i?”

Sedan hade det hela varit igång.

Arbetskamraterna hade varit lite chockade över att ett tv-program orsakat en så omvälvande förändring i tillvaron för en sådan som Michael Bäll. Det var i deras ögon något av en högoddsare.

En del tyckte att han gått över gränsen för vad som var anständigt i sin nypåkomna främlingsfientlighet, medan andra höll med.

En del av dem som inte höll med honom antog att det inte var annat att

vänta när den här typen av frågeställningar och upplysningar negligerades av ledande politiker som tillsammans, oavsett partitillhörighet, hasplade ur sig det ena politiskt korrekta uttalanden efter det andra. De trodde sig förstå att den typen av uttalanden var det som spädde på den redan begynnande främlingsfientligheten, inte bara hos den arbetarklass som Michael Bäll räknades till, utan även hos normalt öppensinnade medborgare. De var oroliga över vad som höll på att hända i landet och varnade för faran med att de etablerade politikerna inte verkade ha någon plan. Och när politiker inte sa som det var eller talade klarspråk, på ett för människorna lätt överskådligt sätt, så skapade det grogrund för partier som Sverigedemokraterna och Svenskarnas parti, ett annat av de bruna partier som börjat vädra morgonluft.

De allra flesta av Bälls arbetskamrater gjorde ändå som det stora flertalet svenskar och fortsatte säga negerboll, för att sen skratta lite generat när någon sa åt dem.

Men egentligen brydde de sig varken om det ena eller det andra.

I alla fall inte så länge det inte rörde dem.

Och som vanligt knöt de allra flesta svenskarna händerna i byxfickorna och sa ingenting.

Så samtidigt som Michael Bäll och hans kamrater mobiliserade sina krafter satt de etablerade partierna förbluffade och funderade över var och när det gått fel? Och hur svenskarna helt plötsligt blivit rasister?

Just händelsen med den somaliska kvinnan i debattprogrammet var vad som tänt lågan hos Michael Bäll. Han hade raskt förvandlats från en helt vanlig "Svensson", som inte tidigare brytt sig speciellt mycket om någonting, till att bli närmast fullblodsrasist. En rasist vars lediga tid allt mer gick ut på att kolla upp hur invandrare försörjde sig. Det var knappast en förmildrande omständighet men han undersökte även andra, i hans tycke, "tveksamma" socialbidragstagare.

Han hade dessutom varit inblandad i bråk med en del ungdomar. Andra generationens invandrare hade han inte mycket till övers för.

En gång hade han blivit anmäld för misshandel efter att ha spöat upp tre mörkhyade tonåringar med skaftet till en sopkvast. Det hade varit det närmaste tillhygget han hittat i entrén till en Icabutik, och det hade skett efter att de kallat honom "brorsan" och tiggat cigaretter av honom när han kom ut därifrån.

När han sagt åt dem att han inte var deras jävla brorsa och slängt ur

sig något i stil med ”klipp er och skaffa ett jobb, så ni kan köpa egna cigarett, era jävla apor” hade ungdomarna naturligtvis blivit förbannade och handgripligt protesterat. Detta var vad Bäll räknat med och det hade också räckt för att han skulle klara sig undan straff, eftersom rätten kom fram till att han bara försvarade sig mot dem.

Michael Bäll var en slipad figur som skickade anmälningar både hit och dit när han upptäckte något som var fel enligt hans sätt att se på saken. Men han drog sig inte heller för att använda våld om det passade bättre. Han undvek det dock när det kunde märkas. Detta hindrade honom inte från att agera om han tyckte det behövdes.

Det var inte bara invandrare han ogillade. Även om han såg dem som mer eller mindre kriminella hela bunten. Andra lagbrytare fick sig en släng av slevan de också när han hade chansen.

Härom kvällen hade han upptäckt en misstänkt drogpåverkad kille som låg halvvägs inne i en bil på den allmänna parkeringen utanför hans hyreshus och försökte få loss någon form av mediaspelare eller något annat säljbart. Michael Bäll hade smugit upp intill bilen och greppat bildörren med båda händerna. Sedan hade han slagit den tre, fyra gånger med full kraft över de utstickande benen på knarkaren som skrek som en stucken gris. Bäll drog därefter snabbt som ögat därifrån.

Det borde väl ha lärt den jäveln ett och annat hade Bäll tänkt. Ett mycket bättre straff än ett par månader i fängelse, tyckte han som inte hade fullt förtroende för kriminalvården som bedrevs i det här landet. Michael Bäll var mer för att straffa än för att vårda.

Han skrev även insändare så fort han hittade något han inte höll med om. Insändarna undertecknade han med ”Ursvensken”, trots att han motsägelsefullt nog hade bruna ögon och kolsvart hår. Att han själv härstammade från någon vallonsläkt som en gång i tiden också invandrat till Sverige, låt vara för bra många hundra år sedan men ändå, ansåg han inte vara relevant.

Vad det honom anbelangade så skulle alla bidragsfuskare och annat patrisk straffas hårt om de var infödda. Medan de andra skulle ut ur landet. Och det med en jävla fart.

Michael Bäll släppte nu muttrande taget om gardinen och vände tillbaka in mot lägenheten medan han i tankarna återvände till det svenska samhälle han alltmer avskydde. När han var yngre hade det varit bättre. Då hade det varit ordning och reda. Innan socialdemokratin svikit arbe-

tarklassen och slutat driva kampen om arbete och välstånd åt alla.

Nu var det bra nära att det gamla skämtet att ”siste svensken tar med flaggan” skulle var ett faktum, tänkte han bittert. Det kryllade ju redan av muslimer överallt i landet. Och det blev fler och fler även i hans hemstad.

”Jävla världsfrånvända rödvinsocialister! Det är så här det blir när såna jävlar ska styra”, fräste han argt för sig själv när han återvände till datorn, som stod och väntade på honom i andra änden av sovrummet.

Sovrummet vätte mot gården och grabbens ”burnande” med mopeden hade fått honom att resa sig och gå för att se efter var oväsendet kom ifrån.

”Nej, de som styr bryr sig bara om invandrare. Och hur de ska kunna överträffa varandra i att vara så jävla politiskt korrekta att man bara vill spy. De skiter i oss riktiga svenskar. Allt de vill är att bli omvalda. De jävlarna.”

Det blev som en kortare monolog innan han tystnade och satte sig tungt på den slitna kontorsstol som han plockat med sig hem från återvinningsstationen senast han varit och slängt skräp.

När persiennerna åter var nedfällda blev det med ens skumt i det nedsläckta sovrummet. Enbart det blåtonade ljuset från dataskärmen lyste med sitt kalla sken.

Bäll var ute och surfade på en nyöppnad sida på nätet där man kunde kolla upp vilka som var straffade. Han var i vanliga fall inte speciellt intresserad av att söka upp kriminella. Det var mer om han snubblade över dem som han tog tag i problemet. Nu hade han dock ett syfte med sina slagningar.

Han lät pekfingret glida längs med raden av namn i en taxeringskalender. Han hajade till och lät fingret stanna framför det utländska namnet som han sökt efter när han blivit störd av mopedljudet utanför.

”Vad i helvete?” utbrast han förvånad.

”Tjänar den där jävla juden inte mer än så där? Det måste vara omöjligt. Det där stämmer fan inte”, sa han argt och slog in namnet på nätsidans sökfält.

Läkaren var inte helt oväntat ostraffad och någon annan information om honom gick inte att hitta någonstans.

Michael Bäll gav dock inte upp så lätt. Han vände sig till Google och där fick han några träffar. En bild på en smal, spetsnäst man i 65-årsåldern med snedkammad lugg och vit läkarrock, dök upp i bildvisningsprogrammet. Det var allt.

Magert resultat, tänkte Bäll. Han kände den välbekanta ilskan och irritationen sprida sig i kroppen. Han hade aldrig sett läkaren förut men kände direkt att det var rätt man.

Bäll sträckte ut handen mot papperskorgen som stod på golvet och fick tag i ett hopskrynklat papper med försäkringskassans logo på. Han släta-
de ut papperet mot skrivbordets plana yta. Brevet var ett rekommenderat
avslag på fortsatt sjukpenning gällande en Andreas Axelsson.

Andreas Axelsson var Michael Bälls systerson. Axelsson var en 23-
årig yngling som under sitt första jobb, efter det att han gått ut byggpro-
grammet på gymnasiet, lyckats ramla ner i en gjutform och brutit båda
handlederna.

Nu, snart fem år senare, var han fortfarande vare sig återställd eller
arbetsför, enligt vad både ynglingens läkare och Andreas själv tyckte. Nu
var det dock slut på sötebrödsdagarna eftersom en av Försäkringskassans
förtroendeläkare hade satt stopp för de månatliga utbetalningarna från
staten, med motiveringen att kan man spela dataspel så kan man också
arbeta. Det kunde man ju tycka vad man ville om, men så var de kalla
fakta som presenterats. Ett besked som inte precis tagits emot med upp-
rymd glädje av den något tillbakadragne systersonen eller dennes mor,
som också hon var bidragsberoende.

Systersonen fick väl i viss mån skylla sig själv, då han för ovanlighetens
skull medverkat i ett reportage om sin hobby, att spela World of Warcraft,
i det ledande lokala mediet Stadstidningen.

Spela WoW var för övrigt något som han medgav i artikeln skedde
mer eller mindre på heltid, eftersom han varit sjukskriven en längre tid.
Ett inte allt igenom lyckat grepp att medverka i tidningen, hade han så
här i efterhand bedrivit medgivit inför sin morbror. Nu stod Andreas
där utan någon försörjning. Han hade klarat sig med nöd och näppe
förra månaden, men nu var pengarna i det närmaste slut. Han bodde
fortfarande hemma hos modern och nu skulle de troligen bli vräkta om
de inte snabbt som ögat fick tag i ett jobb eller pengar till sina skulder.
Socialtjänsten hade gett kalla handen vid tidigare försök att få någon
hjälp. Så han hade varit väldigt besvrad när han vänt sig till sin morbror
för hjälp.

Michel Bäll hade betalat förra hyran åt dem och sagt åt honom att gå
på arbetsförmedlingen för att få hjälp där. Pojken hade sett lite vilsen ut,
men tagit emot pengarna till hyran, tackat och gått.

”Du är en bra pojke, det ordnar sig det där ska du se”, hade Michael Bäll sagt samtidigt som han tänkt, ”det är fan inte rättvist. Hade han varit en svarting hade han nog fått fortsatt stöd”.

Bäll hade lovat att han skulle se över saken och kolla upp den där läkaren som saboterat pojkens försörjningsmöjligheter.

Att en vanlig läkare tjänade grova pengar i normala fall det visste Michael Bäll mer än väl. Han var inte korkad, även om hans högljudda främlingsfientliga inställning gjorde att många misstänkte att allt inte stod rätt till emellanåt. Men det störde honom att läkaren kunde bo på just den där adressen ute på Granön utan några större inkomster.

Det borde vara omöjligt för vem som helst.

”Men inte för den där jävla kroknäsan”, muttrade Michael Bäll sin vana trogen för sig själv.

Granön var en större ö där några tusen personer bodde. Ön låg en mil utanför stadskärnan och förbands med fastlandet via en lång bro.

Det var dyrt att äga och bebo mark där, främst ute vid havet där de strandnära tomterna ägdes av de rika och mäktiga. Bodde man på de finare adresserna hade man antagligen inte bara en miljon på banken utan ganska säkert flera, antog Michael Bäll. Att äga fastighet på den adress ute på Granön som läkaren var skriven på var inget man klarade på den lön som läkaren redovisade i taxeringskalendern som Bäll satt och tummade på.

Läkaren redovisade inga ränteintäkter heller. Visst, han tjänade mer än bra, i alla fall i jämförelse med en vanlig medborgare. Men för att bo ute på den adressen på Granön krävdes mer än så. Och det trodde inte Michael Bäll var möjligt för en pensionerad allmänläkare med enbart en blygsam privatpraktik i hemmet och tjänsten som förtroendeläkare som enda inkomstkälla.

Läkaren hade ingen tät kärring att leva på heller som det verkade. Det var bara han som var skriven på adressen. Det gick inte ihop riktigt. Det var något verkligt skumt med det hela.

”Det ligger en gravad hund här”, sa Michael Bäll ut i tomma intet, och skrattade sedan nöjt åt sin egen imitation av hur han förmodade att en invandrare med bristande kunskaper i det svenska språket skulle ha förvrängt ordspråket ”här ligger det en hund begraven”.

Han visste inte hur rätt han hade.

Och inte hur dyrt den vetskapen skulle kunna stå.

Kapitel 5

Att tillverka själva bomben hade varit en bagatell, Internet var ett fantastiskt verktyg i rätta händer. Det var då ett som var säkert, konstaterade bombtillverkaren.

Utförliga instruktioner om hur man gjorde en bomb hade hittats på fem minuter. Själva tillverkningen hade varit i det närmaste lika lätt.

Att köpa ingredienserna som behövts för att framställa den hemmagjorda brevbomben hade inte varit några problem det heller. Ritningen hade hittats på Flashbacks forum.

Första försöket hade ändå misslyckats då folieremsorna som skulle se till att bomben smälde av inte kom i kontakt med varandra som det varit tänkt när Jiffypåsen öppnats.

Testerna skedde på hemmaplan inne i skogen med hjälp av en minimal mängd sprängämne som tillverkats av bland annat trädgårdsgödnings.

Bombförsök två hade gått som det var tänkt med hjälp av en bit papper som lagts mellan folien, och som klistrats fast så att den drogs bort när påsens öppning vidgades; voilà, så fick metallremarna kontakt och bomben detonerade. Det hade blivit en rejäl smäll och flera träd hade fallit omkull av krevaden.

Brevbomben som skickats till Försäkringskassan hade förstärkts med både glasskärvor och annat smått och gott, förmodligen helt i onödan då även mängden sprängämne ökats på.

Den hade fungerat över förväntan vid skarpt läge. I alla fall som det lät utifrån när det smäll.

Möjligen hade mängden sprängämne överdrivits en aning. Det hade låtit betydligt högre där inifrån än hemma i skogen.

Det hade tagit sin tid, men det hade varit värt varenda minuts väntan nu när bomben exploderat.

Med förväntansfulla ögon och på spänn hade den tunna figuren suttit på en parkbänk utanför Försäkringskassan och väntat sedan åttatiden på morgonen. Vädret hade varit fint och det var ovanligt varmt. Värme var något

som de inte fått alltför mycket av den här sommaren, så det var välkommet.

Det hade varit näst intill rofyllt att sitta där och titta på när en försvarbar del av stadens invånare tog sig till sina arbeten i varierande grad av vakenhet. Folkvandringen över torget och vidare åt alla håll hade mest liknat ett skådespel.

Dessutom var det ju premiär. Och då ville man så klart vara med för att se hur det gick.

Det hade gällt att vara ute i tid så att tillfället inte missades, och det verkade inte direkt som att de öppnade alla brev så fort de fick dem heller med tanke på vilken tid det tog för dem att betala ut ersättningarna, funderade människan på bänken medan det drog ut på tiden.

Bombtillverkaren hade turen att höja huvudet i precis rätt riktning för att hinna se rutan flyga ut och lämna ett gapande hål i huskroppen när smällen väl kom. Glassplittret rasade ner på gatan som ett glittrande regn som tvärt dog av mot asfalten och buskarna utanför.

Figuren på bänken satt med huvudet gömd under en mörkblå huvtröja, läppjandes på köpkaffe ur en frigolitmugg och med en cigarett nonchalant mellan fingrarna. Ett av de spensliga benen var uppdraget under kroppen och sittställningen påminde om någon slags variant av skraddarens. De slitna jeansen hade flera hål. Om hålen var fabriksstillverkade eller slitage gick inte att se. Däremot kunde man se att byxorna åtminstone var ett par nummer för stora. Människan som satt där var inte speciellt stor till växten heller för den delen.

Och vid de Conversebeklädda fötterna låg en svart bag som såg ut att innehålla ett flertal Jiffypåsar.

När sirenerna började ljuda och människor började välla ut ur Försäkringskassans lokaler kunde det ha gått att skönja ett nöjt leende om man kommit åt att titta under huvan på personen på bänken.

Med raska rörelser klev figuren upp, kastade kaffemuggen i soptunnan, sprätte iväg fimpen och hängde bagen över axeln. Och samtidigt som brandkåren, ambulanser och polisen gjorde entré försvann den huvförsedda figuren, som varit orsaken till sprängningen, bort över torget.

Mitt på torget flög huvan av bakåt och en basebollkeps ersatte som huvudbonad. Byxorna hängde långt ner på skinkorna och visade de vita underkläderna när figuren hasade sig ner mot busstationen i långsam takt med en ny cigarett nonchalant hängande från mungipan.

Figuren såg för en gångs skull sällsynt förnöjd ut.

Kapitel 6

Det hade varit en oerhört vacker stad, i alla fall i vissa lägen. ”Skönheten ligger i betraktarens öga. Jo, pyttsan. Det krävdes väl en halvblind för att se den skönheten numer”, muttrade han där han stod och tittade bort mot horisonten som förfulades av en gigantisk bro över fjärden.

Politikerna i staden var i det närmaste sensationellt talanglösa på att förhandla om olika infrastrukturlösningar. Det var då ett som var säkert, konstaterade han medan han funderade över det faktum att detta gigantiska fiasko till bro ännu inte tagits i drift, trots att bygget kostat staden X antal miljarder, och dessutom skulle medborgarna behöva betala för att få åka på den.

”Idioti”, väste han irriterat samtidigt som han funderade över det äventyrsbad som byggts för några år sedan.

Och som också kostat gigantiskt mycket mer än vad det var sagt.

Politikerna hade dock misslyckats med att få till en järnvägstunnel genom staden. Något som skulle ha varit en bra och betydligt miljövänligare lösning än den nuvarande, när tågen susade på marknivå genom staden i tid och otid. Dessutom skulle det vara ett projekt som större delen av medborgarna enligt tidningsundersökningar hade ställt sig bakom.

Färgkombinationen hos de styrande hade tydligen ingen betydelse som det verkade, för det blev samma fiasko ändå, funderade han med sedvanlig pessimism.

Bortom bron såg han skorstenarna på den fabrik hans pappa arbetat på under hela sitt liv. Pappersbruket var snart den enda större industri som var kvar i staden. Han hade själv sommarjobbat där några somrar, men kunde inte med den hopplöshet som infann sig varje gång han gick in genom grindarna.

Han kunde förstå fördelarna, och att fadern, som var en enkel och förnöjsam man, nöjt sig med att ha ett stadigt jobb och försörjning åt sig och familjen.

För egen del tyckte han det var mest själsdödande. Det enda han avundats fadern var de långa ledigheterna som skiftarbetarna hade haft. Fadern hade alltid haft mycket fritid då han kunnat vara hemma och greja, eller fara och fiska, vilket varit hans stora hobby.

Eller leka med barnen.

Fadern hade alltid haft tid att leka med honom och syskonen.

Självs hade han inga barn att leka med, och det var väl lika bra det tyckte han.

”Det är en jävla värld vi lever i”, muttrade han för sig själv där han stod och önskade sig någon annanstans. Däremot hade han som sagt alltid gillat att vara ledig. Tyvärr tenderade alla ledigheter inom hans egen yrkeskår att dras in av diverse anledningar.

Precis som den riskerar nu, tänkte han där han stod och petade med de tidigare så välputsade skorna i en oordnad hög av glassplitter, trädelar och murbruk som låg tiotalet meter nedanför det gapande hål i fasaden där det tidigare suttit en fönsterruta.

Vem fan spränger försäkringskassan? Och vad skulle det tjäna till? Kriminalinspektör Bo Nilsson var förbryllad.

Försäkringskassan hade sitt kontor i den södra delen av stenstadens centrumkärna. De allra flesta husen i centrum var byggda i slutet av 1800-talet och hade tillkommit efter en stor brand. Hela centrum bestod av gamla hus uppförda i sten. En ny brand skulle inte kunna sprida sig var tanken man haft när stenhuset byggdes.

Och den här sprängningen hade inte heller startat någon ny storbrand. Möjligen hade den startat en mindre översvämning. Sprinklersystemet hade gått igång av sig själv nästan omedelbart efter sprängningen så kontorsrummet där bomben detonerade hade varit helt dränkt i vatten.

Polismännen från ordningen som kommit dit alldeles efter räddningstjänsten hade bara ruskat på huvudet när de tittat in i rummet och sett förödelsen. Den ene av dem, en rödlätt ordningspolis med ett litet rött hagskägg, hade vänt sig till sin i det närmaste identiske kollega, bortsett från hagskägget, och sagt åt honom att kontakta kriminalarna.

”Hit går inte jag in innan teknikerna varit här”, hade han sagt och tittat med viss skepsis på förödelsen. Och så hade han rullat ut en blåvit polistejp och dragit den mer eller mindre över hela den totaldemolerade dörröppningen.

När kriminalinspektör Nilsson kallats ut ur polishuset hade hans hu-

mör sjunkit. Han hade hoppats på en lugn dag. Men så skulle det tydligen inte bli.

Tankarna hade snurrat runt i huvudet på honom när han försökte få till logistiken inför vad som återstod av veckan. Det var torsdag idag. Bara det inte drog ut på tiden så borde det inte påverka schemat. Spelningen på lördag skulle han kunna få tid över till ändå.

När han sedan fick se förödelsern insåg han att det bara var att ringa teknikerna och sedan be till Gud om rådgivning, för det måste ju vara omöjligt för en vanlig människa att få fram någonting ur den här sörjan.

”Det är ju som välling där inne. Och så liket då, eller ett halvt lik...” hade han rättat sig i telefonen när han försökt förklara för polisteknikern Billstedt vad denne hade att förvänta sig när han så småningom kom fram.

Nu stod Nilsson nere på gatan och betraktade förödelsern från utsidan av Försäkringskassans kontor. Han kände sig med ens villrådig. Var fan skulle han börja någonstans?

Man skulle kanske ha gått i farsans fotspår ändå, tänkte han i ett svagt ögonblick. Han slog snabbt ifrån sig de tankarna, när han kom ihåg hur urbota trist det varit att knuffa undan pappersrullar dagarna i ända. Nä det var nog bättre att vara polis ändå.

Jag får väl börja med vår halve vän. Vad var det nu han hette?

Han tittade i anteckningsblocket där han noterat namnet under förhöret med den dödes chockade arbetskamrater. Han hade tydligen hetat Elmeri Ali Mohamedi.

Stackars jävel, tänkte Nilsson när han stoppade undan anteckningsblocket igen.

Kapitel 7

Extrabladet var den mindre av stadens två dagstidningar. "Bladet" som det kallades i folkmun kom ut alla dagar i veckan utom söndagar. Bladet hade varit känd som en pigg uppstickare i mediehavet under många år. Reklamavdelningen lyckades också alltid hitta någon kreativ lösning som visade fina siffror trots att alla landets dagstidningar gick kräftgång. Sant eller inte men med statistik kan man bevisa allt och inget.

Vad som verkligen var sant var dock att det ryktades om försäljning, och att den stora konkurrenten Stadstidningens ledning slutligen ledsnat på att hela tiden bli slagen på fingrarna av Extrabladet vad det gällde nyheter. Nu försökte de tydligen svälja den lilla uppstickaren en gång för alla.

Det var en något upprörd stämning på det hastigt hopkallade mötet där framtiden diskuterades.

Bill Johansson var en äldre gentleman som närmade sig 70-årsåldern. Han kallades oftast bara "Chefen", hade tidigare varit journalist och ägde tio procent i Extrabladet. Han fungerade även som tidningens ansvarige utgivare. Han var en mycket tjock man och påminde om en gammaldags socialdemokratisk riksdagsman. Just nu hade han det jobbigt. Han pustade och stånkade och sög ihärdigt på en inhalator för att få lindrig för sin astma där han satt på en stol mitt i rummet och försökte svara på de frågor som kastades mot honom ifrån nästan alla hörn.

En polsk riksdag tedde sig som en blyg viskning jämfört med den kakafoni av upprörda röster som omgärdade den äldre mannen.

"Hör ni, inget är bestämt än", försökte han blidka den upprörda massan. Han pratade stötvis då han hade svårt att få fram orden mellan de tunga andetag.

"Ni kan ju för fan inte sälja ut oss hur som helst", menade den vanligtvis timide Kjell-Åke "Choken" Stjärnholm, som var Bladets "ålderman", men som fortfarande var arbetsugen trots att han började närma sig pensionsåldern.